

ADUCEREA MOAȘTELOR SFÂNTULUI DIONISIE I, PATRIARHUL CONSTANTINOPOLULUI (Ρουμανικά, Romanian)

[Ξένες γλώσσες / Românesc](#)

Mănăstirea Eikosifinissa

Mă bucur nespus și dau slavă lui Dumnezeu că îmi dă prilejul să cercetez și să scriu despre ucenicul unuia din cei mai iubiți, neglijați și – de către unii – și contestați sfinți din luna ianuarie, despre unul din ucenicii celui care a fost numit de către sinaxar „Atlas” ce ține pe umerii săi Ortodoxia, precum Atlas din mitologie ține pe umerii săi tăria: Sfântul Marcu Evghenicul, Mitropolitul Efesului. Aportul Sfântului Marcu la teologia Bisericii nu s-a încheiat odată cu vremelnica sa mutare din această viață (1444). Ca un iscusit duhovnic și harismatic înainte-văzător, el a lăsat în urma sa ucenici, fii duhovnicești și împreună-lucrători osârdnici și valoroși, care i-au confirmat insuflarea și vederea duhovnicească la începutul perioadei turcocației.

Sfântul Marcu a fost părintele duhovnicesc a doi viitori patriarhi ecumenici, proslăviți ca sfinți: Ghenadie al II-lea Scholarul și Dionisie I, dar și ai altor trei patriarhi de Constantinopol: Isidor al II-lea, Marcu al II-lea și Ioachim I. Aceștia au păstorit Biserica Primului Tron în a doua jumătate a secolului al XV-lea, imediat după cucerirea Constantinopolului. Sfântul Marcu a fost înainte de toate un mare nevoitor și isihast, care a fost silit de împrejurări să devină un polemist, dar și

conducătorul luptei împotriva unei false și rătăcitoare uniri cu Roma catolică. După mutarea sa în cer, lupta cea bună a fost continuată de vrednicii săi fii duhovnicești.

Aflarea despre retrocedarea de către Biserica Ortodoxă Bulgară către Biserica Ortodoxă a Greciei a unui fragment din sfintele moaște ale Sfântului Dionisie I, Patriarhul Constantinopolului, a fost pentru mine punctul de plecare în cercetarea m-a determinat să scriu câteva rânduri, privind evenimentul liturgic, istoric și aghiologic. ([περισσότερα...](#))